

De komst van de koning

Ook van deze auteur verkrijgbaar:

*De stem van de zee
De roep van Avalon
In opstand (verhalenbundel)*

De komst
Van de Koning

MARA LI

DE GAVE VAN DE SELKIE, BOEK 3

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

De komst van de koning
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteur: Mara Li (pseudoniem van Marieke Veringa)

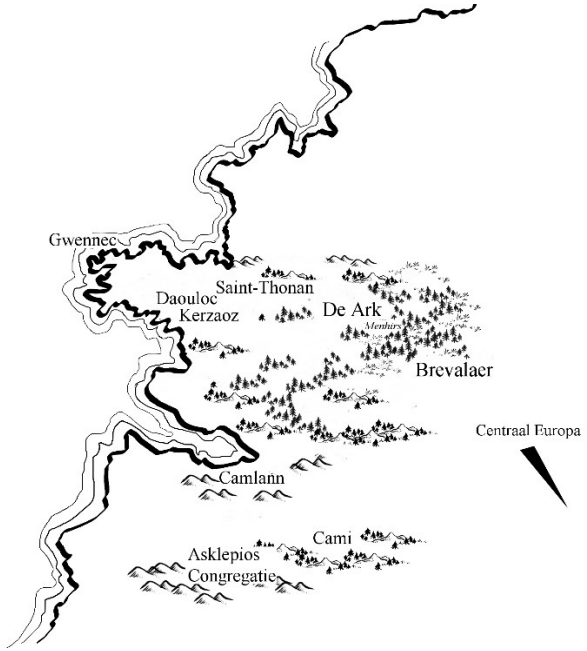
Omslagontwerp: Jen Minkman
Illustraties: Marieke Veringa
Tekstredactie: Cathinca van Sprundel & Rianne Werring

Eerste druk januari 2018, tweede druk december 2018
ISBN 978-94-63185-13-4
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*One day I'll return
to that far distant shore
And from my dark island
I'll wander no more
Till the day that I die
I will no longer roam
That lovely dark island
will be my last home.*

Stewart Ross © 1963
The Dark Island

'Je kent het verhaal van de Witte Profeet. Er is een tweede verhaal dat je moet horen.

Vlucht niet van me weg.

Ik weet dat je mijn stem hoort.'

Hoofdstuk 1

Vertrek

Achter het raam wordt de zon langzaam door wolken verstikt. Eén van de luiken staat op een kier om de wind de kans te geven de mufte slaapkamer schoon te blazen. Een streng aan elkaar geregen schelpjes tikt zacht tegen het glas. Achter me gaan Arthurs ademdeugen even onveranderd door als alle voorgaande dagen, diep en ritmisch.

Elke dag heb ik aan zijn bed gezeten en nooit verandert er iets, behalve het licht dat de kamer binnenvalt. Vandaag heb ik mijn blik van hem afgewend en sta ik voor het raam.

Ik zie het eiland. De horizon is heel dichtbij, vlak achter de rand van het dorp. Dichter bij huis zie ik de appelbomen die in de wilde wind heen en weer zwiepen. Onderaan de trap hoor ik mijn moeder en Ana met elkaar praten en een moment later hoor ik hoe de luiken beneden met kracht gesloten worden.

Er is storm op komst. De voorbodes zijn me vertrouwd. Mijn huid tintelt en de wind brengt de geur van ijzer met zich mee. Het hele dorp zet zich schrap voor de enorme donderwolken die zich langzaam over Avalon uitstrekken.

Toch blijven mijn gedachten niet bij de aanwakkerende wind of bij de zee die haar golven steeds woester tegen de klippen gooit. Ik denk na over de stem die me de afgelopen nacht uit een onduidelijke

droom deed opschrikken. In de eerste tellen dat ik mijn ogen opende, kon ik het geluid nog in mijn oren horen nagalmen en liepen de rillingen over mijn rug. Nu kan ik me niet herinneren wie er tegen me sprak.

Ik draai me om naar Arthur en bekijk hem. ‘Was jij het?’

Zijn enige antwoord is zijn permanente zwijgen.

Ik slaak een diepe zucht en leg mijn hand op de zijne. Hij voelt koel aan. Het is niet de kou van een dode, maar ook niet de warmte van een gezonde jongen.

‘Ik wil dat je terugkomt, Arthur,’ zeg ik tegen hem. ‘Ik wil dat de geesten je laten gaan.’

‘Hij is niet onze gevangene.’

De stem is niet van Rona of van Ana. Ik spring van mijn stoel en staar met een bonkend hart naar het wezen dat zich aan de andere kant van Arthurs bed heeft gemanifesteerd.

De wolvin heeft een vacht als witte sneeuw en ogen als doorschijnend ijs. Als ze beweegt, maken haar poten geen geluid op de vloer.

‘Je broer is uit vrije wil naar de overkant gegaan. Hij voert zijn taken uit, zoals de Visserkoning hem gevraagd heeft.’

Het is niet de eerste keer dat ik onverwacht oog in oog sta met een wezen van de Andere Wereld. Toch moet ik even slikken. ‘Waarom ben je gekomen? Is er iets mis met Arthur?’

‘Ik ben hier om met jou te spreken. Weet je wie ik ben?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Je hebt over me gehoord, Nimue. Ik ben de witte wolvin van lang geleden. Toen de wereld nog een woestijn was, heb ik de eerste Witte Profeet grootgebracht. Ik noemde hem mijn zoon en hij noemde mij moeder.’

Zoals de stem in mijn droom al zei, herinner ik me dat verhaal. Vele weken geleden, tijdens een donkere wintermiddag in de Ark, vertelde Will ons het verhaal van de Witte Profeet: een baby die door zijn ouders werd achtergelaten om te sterven in het woud. De ouders hadden zijn gezonde tweelingbroer gehouden, maar geloofden dat het zieke, kleurloze kind binnen een dag zou overlijden. In plaats daarvan was er een witte wolvin tussen de bomen uit geslopen om het kind onder haar hoede te nemen. Die jongen was opgegroeid tot

een bleke jongeman, en toen hij was teruggekeerd naar de mensenwereld om zijn familie te smeken om het woud niet langer te vernietigen, hadden ze hem opnieuw verstoten en verbannen. Volgens Wills sprookje was dat hoe de Witte Profeet was ontstaan: een sterfelijke man die op de grens leefde tussen de mensenwereld en de wildernis. Niet helemaal een mens, niet helemaal een geest. Een wraakzuchtig wezen van de woestenij, of juist een bruggenbouwer... daar bleef Will onduidelijk over.

Ik bekijk de wolvin met erg klamme handen. ‘Ik dacht dat dat gewoon een sprookje was.’

‘De waarheid gaat vaak gekleed in het gewaad van legenden.’

‘Dus jij was het,’ fluister ik, bijna opgelucht dat ik het raadsel in elk geval kan oplossen. ‘Jij praatte tegen me in mijn droom over de Witte Profeet.’

‘In een droom?’ herhaalt de wolvin. De oren op haar grote kop bewegen naar achteren en naar voren. ‘Als ik de kracht had om je in dromen te bezoeken, zou ik dat doen.’

‘Maar ik hoorde een stem,’ houd ik vol. ‘Iemand sprak over de Witte Profeet en zei tegen me dat ik nog een ander verhaal moet horen. Als jij het niet was, wie was het dan wel?’

‘Dat weet ik niet. Misschien is er een andere geest die je dezelfde boodschap probeert mee te geven. Wij hebben de Witte Profeet opnieuw nodig.’

‘Waarom kom je daarmee naar mij toe?’ vraag ik. ‘Ik ben de Witte Profeet niet.’

‘Omdat je ons je kind hebt beloofd toen we jouw moeder lieten gaan. Je bezit de magie van de selkies en je geliefde is een sjamaan. Het zaad dat in je ontkiemt, is een heilig kind. En dus moeten wij het hebben en grootbrengen, zoals ik eens de eerste profeet heb grootgebracht. Jouw kind zal de volgende Witte Profeet zijn...’

‘Hoe kun je dat zeker weten?’ snauw ik, terwijl ik mijn armen beschermend om mijn buik wikkel. ‘Dat zijn sprookjes en herinneringen van lang geleden. Dit is maar één uit duizenden baby’s. Mijn baby!’

‘Heb je me niet gehoord? Het is een heilig kind. Jij verandert dingen, Nimue. Waar jij en je broer komen, veranderen jullie de wer-

kelijkheid. Zoals de aard is van de magie in je bloed, zoals de aard is van de selkies. En nu zal de Witte Profeet opnieuw komen om ons te beschermen tegen de waanzin en vernietiging van de menselijke werken.'

'Het is de Jager die alles vernietigt, ook in onze wereld. Dat moet je weten!'

'Dat weet ik ook,' zegt ze, en ze klinkt verdrietig. 'Waar denk je dat die vloek zijn oorsprong vond? Al jullie gassen en giften sijpelden door de wortels van de boom, tot de hele boom ziek werd. Er heeft niet altijd een Jager bestaan, Nimue.'

Ik zucht diep. 'Ik wist niet wat ik zei op het strand. Ik was...ik was afgeleid en in de war. Alsjeblieft, vraag om iets anders. Wat dan ook...'

'We willen niets, Nimue, dochter van Rona. Alleen het kind. We zullen het komen halen zodra het geboren is, dat is wat ik je hier kom vertellen. Samen met de Visserkoning zal het kind een nieuw tijdperk inluiden. Een tijdperk voor de geesten. We hebben lang genoeg geleden onder mensenhanden.'

'Maar de Visserkoning ligt op sterven...'

'Dus moet hij genezen, en jouw broer moet hem redden. Ik zal je opnieuw zien, Nimue, bij de geboorte van onze profeet.' Ze draait zich van me af. Als ze me een laatste blik toewerpt, lijken haar ogen te zijn gevuld met sterrenlicht. 'Wees gewaarschuwd, kind van de zee: de Jager hongert naar jouw magie. We voelen hem naar je zoeken, in jouw wereld en in die van ons. Laat hem nooit het geheim van de zee stelen. Sterf liever, als dat moet. En wees altijd waakzaam.'

Ik adem scherp in. Voor ik een nieuwe vraag kan stellen, is ze weg.

'Nimue?'

Ik draai me met een ruk om. Mijn moeder staat met een linnenmand in haar armen in de deuropening. 'Ik hoorde je praten. Is Arthur...?'

Ik schud mijn hoofd. 'Arthur slaapt nog steeds.'

Het vonkje hoop in haar ogen dooft weer uit, maar ze herstelt zich snel. Ze zet de mand neer en begint Arthurs lakens af te halen.

‘Lieverd, je kijkt alsof je je ziek voelt.’

‘Ik had een bezoeker,’ zeg ik hees. ‘Een witte wolvin. Ze herinnerde me aan de belofte die ik op het strand heb gemaakt.’

Mijn moeder verstijft even. ‘Dat zullen we niet laten gebeuren.’

‘Wat als ze gelijk had?’ vraag ik. ‘Wat als het toch de goede beslissing is om mijn kind aan hen te geven?’

‘Liefje. Geloof je dat werkelijk?’

‘Ik weet niet meer wat ik moet geloven!’ Weer laat ik me bij het raam op een kruk zakken. ‘Wat kan ik doen als ik hem niet weg wil geven?’

Mijn moeder zwijgt zo lang dat ik opkijk. Ze neemt langzaam een schoon laken, haar lippen gevouwen tot een dunne lijn. Haar donkere ogen zijn gericht op het gezicht van mijn broer.

‘Mama?’

‘Je kunt vluchten.’ Mijn moeder drapeert het laken over Arthurs lichaam en stopt de eindjes zorgvuldig in. ‘Dit eiland is een haven voor de geesten, dat is het altijd geweest. De Fluisterende Poel bij het strand is één van de meest zeldzame kruispunten tussen de ene wereld en de andere. Daarom kunnen ze je zo gemakkelijk vinden. Als je zou vluchten, zouden ze al hun krachten moeten inzetten om je op te sporen.’

‘Meen je dat echt?’ vraag ik. ‘Weggaan van Avalon? Jou en Arthur achterlaten?’

‘Daar hebben we het al eens over gehad. Je hebt me beloofd dat je de vader van je kind zou vinden.’

‘Ja... Als de tijd rijp is! Niet zo vlug, niet nu ik je net terug heb!’

‘Ik geloof dat de geesten elke dag verzwakken,’ zegt Rona. ‘Hoe verder je van Avalon reist, hoe moeilijker ze je zullen vinden.’

‘Ze zijn wanhopig! De geesten willen overleven, en wij hebben de Andere Wereld ook nodig.’

‘Misschien wel. Maar is het niet wreed om een pasgeboren kind van zijn moeder weg te nemen?’ Rona komt voor me staan en heft mijn kin naar haar op. ‘Ik hou zo veel van je. Ooit heb ik jou en Arthur een kans op leven gegeven door van jullie weg te vluchten. Nu geloof ik dat je het beste van mijn eiland kunt vluchten.’

‘Mama,’ fluister ik, door mijn dichtknijpende keel. ‘Ik wil niet

gaan.'

Ze kust me op mijn voorhoofd. 'Dat weet ik.'

Onverwacht klettert de regen tegen het raam. Ik spring op om het openstaande luik te sluiten. Een moment later breekt de lucht open en wordt mijn zicht op de appelbomen vertroebeld door een grenzeloze hoeveelheid water. De hemel opent haar muil en brult met de eerste woedende donderslag.

Zeven dagen lang wordt Avalon gegeseld door de storm. Het is alsof een reus het eiland bij de randen heeft gepakt en door elkaar schudt. De zee schuimt tot over de klippen. Ana's ronde huis tocht door alle kieren en dag en nacht klinkt er een naargeestig gejang van de wind die een weg naar binnen zoekt. Het zijn lange, donkere dagen, bijna niet te onderscheiden van de nachten. Het lawaai van de regen vermengt zich met de bulderende donder. Soms zit ik uren bij het onrustig flakkerende haardvuur en luister ik naar het kreunen van de luiken en muren. Bij iedere nieuwe kreun van het hout wordt mijn hart opgejaagd en ben ik weer terug in die andere nacht, met die andere storm. Alleen Arthur bezit zo'n diepe slaap dat hij niets van het geweld meekrijgt.

Na de zevende dag worden we wakker van een onverwachte stilte buiten het huis. De wind heeft zichzelf als een woedend kind in slaap gejaagd. Nu hangt er een lichte nevel over de heuvels en dalen van Avalon, over de uitgestrekte stranden en zelfs over het oneindige uitspansel van de zee. Mama's woorden blijven door mijn hoofd spoken. Ik word onrustig. Elke beweging in mijn ooghoek laat me schrikken, bang dat er een nieuwe geest tegenover me staat om mijn kind op te eisen.

Op een ochtend word ik vroeg wakker, met vlinders in mijn buik en mijn gedachten verrassend helder. Ik weet dat het de dag is om een beslissing te nemen. De lucht en de zee zijn weer kalm, ook al weigert de nevel om te vertrekken. Ik glijp uit bed en schud mijn moeder wakker.

'Nimue?' fluistert ze slaperig.

'Vandaag vertrek ik,' fluister ik terug.

Ze is meteen wakker. Ze klaagt niet en probeert me niet op andere gedachten te brengen. Ze slaat alleen haar armen om me heen en houdt me een tijdje vast in haar warme omhelzing. Haar warmte en haar geur zijn nog steeds nieuw voor me; schatten waarvan ik niet kan geloven dat ik ze opnieuw gevonden heb.

‘Ik wil niet weg,’ zeg ik nogmaals, hees.

‘Maar je moet wel.’ Rona laat me los en streelt wat eigenwijze krullen uit mijn ogen. ‘Kleed je aan. We hebben veel voor te bereiden.’

Als de zon langs de hoogste heuvel op Avalon is geklommen en aan haar reis naar de zeebodem begint, kom ik zacht Arthurs kamer in gelopen. Ik ga naast hem zitten op de rand van zijn bed en raak zijn stoppelige wang aan. Een tijdje kijk ik naar zijn oogleden met de goudblonde wimpers, die een paar keer onrustig knippen. Maakt hij iets mee aan de andere kant van de werkelijkheid? Of zou hij ergens voelen dat ik afscheid van hem neem?

‘Ik zal niet voor altijd weg zijn,’ beloof ik hem zachtjes. ‘Wacht op me, Arthur. Ik wacht op jou.’

Hij zucht diep en knippert weer snel. Daarna wordt hij kalmer, alsof hij in een diepere slaap zinkt.

‘Ik kom terug,’ zeg ik. ‘Met de vader van mijn kind. En als ik terug ben, zullen we nooit meer gescheiden zijn.’

Ik neem het leren koordje van mijn nek af en buig me voorover. Arthur laat zijn hoofd gemakkelijk optillen, alsof hij een pop is. Ik schik de ketting zodat hij netjes om zijn hals valt en leg de zeehondenhanger boven zijn hemd op zijn borst. ‘Bewaars dit voor me. Ik hoop dat je voelt dat we bij je zijn, waar je ook bent.’

Mijn moeder verschijnt in de deuropening, samen met Ana. Met moeite sta ik op van het bed en loop ik van Arthur weg. Mama neemt mijn hand.

‘De boot ligt klaar.’

‘Ik ben bang,’ fluister ik.

‘Wees niet bang,’ zegt mijn moeder tegen me. ‘Wees moedig en heb vertrouwen.’

‘Ik kom terug,’ beloof ik voor de derde keer. Het is de enige gedachte waar ik me aan vast kan klampen.

Mama knijpt zachtjes in mijn hand. Daarna loopt ze met me mee naar buiten, naar de kleine haven en naar De Zilvermeeuw, die op me ligt te wachten.

Op de grens van een rokerige dageraad meer ik De Zilvermeeuw aan in de haven van Camlann. Ook hier is de nevel neergedaald, als een doorzichtige sluier die alle geluiden lijkt te dempen.

Ik herinner me deze haven als een drukke plek, met krioelende dokken en volle pakhuizen, met platte vrachtschepen en honderden vissersboten. Nu liggen er minder boten, en veel ervan lijken in verloederde staat te zijn. Ook de weinige mensen die ik zie, bewegen zich anders. Ze lopen snel, zonder met elkaar te blijven praten, en een paar zijn bezig om een van de warenhuizen dicht te timmeren. Ik blijf er een tijdje naar staan kijken, tot ik opgemerkt word. Dan draai ik me vlug om. Ik weet niet of de eigenaar van De Zilvermeeuw nog rondloopt, maar ik wil het risico niet nemen om herkend te worden als dief. Of nog erger: om herkend te worden als mijzelf, want Opsporing kan overal zijn.

Ik trek de diepe capuchon van mijn nieuwe anorak over mijn hoofd, trek mijn tassen over mijn schouder en laat de haven achter me via de smalle, kronkelende steegjes die omhoog leiden naar het stadscentrum. Het valt me op hoeveel huizen er donker en verlaten zijn. Een tijdlang volg ik een groepje mensen die net als ik vooruit slenteren met tassen op hun rug. Voorbij het centrum slaan ze een andere richting in en ben ik plotseling alleen. De straat loopt langs de laatste paar huizen en gaat uiteindelijk over in een eenzaam weggetje door de kale velden.

Het is me duidelijk dat er iets is veranderd in Centraal-Europa. Het is zichtbaar op de gezichten van de mensen en het hangt als een zware aanwezigheid in de nevelige lucht. Geplaagd door onrustige voorgevoelens ga ik op weg.

Hoofdstuk 2

De muren van Brevalaer

‘Nimue, je hoort me. Je ziet me. Blijf en luister naar wat ik je te zeggen heb. Luister: de zee lag stil en kon zich niet bewegen...’

Ik sta tegenover een reusachtig wezen met het lichaam van een man en het gewei van een hert. Zijn stem dreunt tegen mijn trommelvliezen aan. Wat hij me te zeggen heeft, is van levensbelang, maar ik ben vooral gefrustreerd omdat ik Arthur nergens kan vinden. Sela beloofde me immers dat ik mijn broertje zou zien als ik van de Fluissterende Poel had gedronken...

De man met het gewei strekt een arm naar me uit. Hij praat nog steeds, maar ik merk dat hij vager wordt. Een tel later schrik ik wakker uit mijn droom.

De mist is kil als ik ontwaak.

Mijn kleren zijn al dagen niet meer echt droog geweest. Aan het einde van elke nacht word ik wakker in een wereld die gehuld is in mistflarden.

Met een huivering ga ik rechtop zitten. Hoe goed mijn kleren me ook beschutten tegen de scherpe noordoostelijke wind, het kille vocht heeft toch openingetjes gevonden om tot op mijn huid door te dringen. Tijd om op te staan. Tijd om mijn stijve spieren weer aan

het werk te zetten.

Eerst wacht ik tot de misselijkheid wegtrekt.

Ik kam mijn vingers door mijn haardos. Enkele uren voor mijn vertrek vroeg ik mijn moeder om het kort te knippen. Ze protesteerde, maar ik drong aan. En dus zuchtte ze en gaf toe, en keek ik hoe mijn haar op de vloer viel.

Mijn ontbijt bestaat uit een stuk oudbakken brood en zoute vis, een appel en een paar slokken uit mijn waterfles. Ik verorber het terwijl ik loop, de rugzak aanzienlijk lichter op mijn schouders dan hij een paar dagen geleden was. Ik moet Brevalaer zo langzaam naderen.

Dat betekent ook dat ik dicht bij het moeras ben. De gedachte aan Wolf rijst als een vlam in me op. De laatste keer dat ik hem zag heb ik hem achtergelaten met Will. Will moet naar de Ark zijn teruggekeerd, dus is dat de eerste plek waar ik de vader van mijn kind wil zoeken.

Als ik aan hem denk, voel ik de inmiddels vertrouwde mengeling van verlangen en onzekerheid. Ben ik in zijn gedachten, zoals hij zo vaak in de mijne is? Of kon hij me makkelijk laten gaan? Ik durf niet te denken aan het moment dat ik hem in de ogen moet kijken en hem moet vertellen van ons kind. Hij zou me kunnen omhelzen. Hij zou zijn hoofd kunnen schudden. Het maakt me bloedzenuwachtig.

Op het hoogtepunt van de dag is de mist geslonken tot een fijn waas, al zal het ook vandaag niet helemaal wegtrekken; daar ben ik inmiddels aan gewend geraakt. Zelfs met de zon op zijn hoogtepunt kleeft het aan mijn armen, mijn gezicht en benen. Het zou me pijnprikkels moeten geven, als minuscule naaldenprikjes op mijn vel. De regen die valt is immers giftig genoeg om blaren te veroorzaken. Maar deze nevel doet niet veel meer dan me het zicht belemmeren en me ongemakkelijk klamme nachten bezorgen. Ik voel tot op mijn botten dat het een anderwerelds verschijnsel is.

Nu mijn zicht helderder is, richt ik mijn blik vooruit. De weg is hard en recht, een lange zwarte streep door het heuvellandschap, waar verder geen menselijke nederzettingen zijn: een duidelijk teken dat ik de Periferie genaderd ben. Ik beklim een heuvel en sta stil om op adem te komen. Terwijl ik sta te puffen, rusten mijn handen op

mijn buik, alsof ik zo kan beschermen wat sinds kort binnenin mij tot leven is gekomen. Ik vraag me af of het een zoon of een dochter zal zijn. Ik vraag me af of het rood haar zal hebben, of gitzwart.

Plotseling vraag ik me scherp af waarom er een barricade door het heuvellandschap trekt, van noord naar zuid. Als de ruggengraat van een gigantisch beest doorbreekt het de horizon. Ik staar ernaar met vernauwde ogen. Een paar kilometer van mijn verlaten weg ligt de spoorbaan. Vanaf de heuveltop zie ik de rails liggen. Tot nu toe heb ik geen enkele trein voorbij zien komen, ook al houd ik het spoor al dagen in de gaten. Nu begin ik te vermoeden hoe dat komt: ook het spoor wordt verderop abrupt afgekapt door de barricade van steen. Een grote muur op de plek waar ik de eerste huizen van Brevalaer had verwacht.

Ik herschik de zak op mijn rug en begin aan de afdaling. De zon is aanzienlijk verder naar het westen getrokken als ik me eindelijk tegenover de stadsafscheiding bevind. Ik staar er met open mond naar. Het is een constructie van ijzeren platen en houten pilaren, opgebouwd op een fundament van steen. Prikkelraad en elektrische kabels moeten elke poging om de barricade toch over te klimmen ontmoedigen. Ik begrijp niet goed wat ik zie, maar het is duidelijk dat ik op deze manier Brevalaer niet in zal komen. Met een slecht voorgevoel begin ik langs de lengte van de muur te lopen. Ergens moet een ingang zijn. Ergens moeten goederen van en naar de stad worden gereden, of heeft de storm zoveel van Centraal-Europa verwoest dat het verkeer tussen Brevalaer en de rest van het continent is lamgelegd?

Ik heb geluk. Na ongeveer een half uur lopen bereik ik de spoorlijn, en daar bevindt zich een poort met ijzeren deuren, hoog en breed genoeg om een goederentrein door te laten. Twee torens flankeren de rails, en tussen het dak en de borstwering in worden mijn aarzelende stappen gevolgd door mensen die onmiskenbaar gewapend zijn.

Of misschien kijken ze gewoon naar de mensen die zich voor de poort verzameld hebben. Het zouden er vijftig kunnen zijn, maar net zo goed meer. Ik doe geen moeite om te tellen. Ze zijn gekleed zoals ik, in winddichte jassen en met beschermende hoofdkappen voor als

de lucht een volgende stortbui over ons uitstort. In hun bagage lijken ze hun hele huisraad met zich mee te dragen. Als ze geluk hebben, hebben ze stevige schoenen aan hun voeten.

Tussen Camlann en de Periferie heb ik steeds meer mensen gezien die over de wegen zwierven. Landlopers. Vluchtelingen? Ik herkende de uitdrukking op hun gezichten: de leegte die ontstaat nadat je ontdekt dat je bijna alles hebt verloren, terwijl je zelf om een of andere reden bent gespaard.

Op mijn hoede kom ik dichterbij. De poort is dicht en de mensen hopen overduidelijk dat iemand daar verandering in zal brengen. Ik vraag me af hoelang ze hier al staan.

Mijn vraag wordt beantwoord door een jonge vrouw met brede heupen en warrig haar. Ze draagt het nog korter dan ik, de bruine lokken bedekken haar oren maar net. Aan haar hand houdt ze een meisje van een jaar of drie. Ze delen dezelfde bruine ogen en dezelfde wipneus. Het valt me op hoe uitgeput ze eruitzien.

‘Wil je wat water?’ Ik bied haar mijn fles aan. Hij is op een paar slokken na leeg.

De jonge vrouw kijkt me vertwijfeld aan. ‘Je houdt niet genoeg over.’

‘Ik heb nog twee flessen in mijn tas en in Brevalaer kan ik de voorraad weer aanvullen.’

‘Ik denk niet dat we Brevalaer in komen.’

Ik kijk naar de muur, kijk hoe ver hij zich van links naar rechts uitstrekt, laat mijn blik dan weer langzaam rusten op de gewapende mannen voor de ingang. ‘Je bedoelt dat de poort niet opengaat?’

‘We wachten al sinds zonsopgang.’

‘Ik snap het niet,’ zeg ik verward. ‘Waarom laten ze ons er niet in?’

‘Ga het hen zelf maar vragen.’

Ik kijk haar aan en aarzel. Is het slim om mezelf bekend te maken aan onbekende, gewapende mensen voor een poort? Ik was er wel van uit gegaan dat ik in Brevalaer mijn proviand kon bijvullen, en bovendien de welkome beschutting van de Ark kon opzoeken. De lange voettocht heeft me uitgeput. Ik kijk van de jonge vrouw naar haar dochter en bied haar mijn waterfles opnieuw aan. Het meisje

trekt hem gretig uit mijn hand, kleine vingers maken deuken in het plastic. Ze doet me denken aan Katell; hongerige, Ontdroomde Katell.

‘Ik ben Nimue,’ zeg ik.

‘Anouel. Dit is mijn dochter Marie.’

‘Hoe lang zijn jullie al onderweg?’

Anouel lijkt de dagen in haar gedachten te tellen. ‘Negen, tien... Elke dag lijkt op elkaar, als je maar lang genoeg loopt.’

Ik knik. ‘En waar komen jullie vandaan?’

‘Guer. Ik kan het je niet aanraden.’ Zachter voegde ze eraan toe: ‘Er is daar werkelijk niets om naar terug te keren.’

‘De storm?’ vraag ik, even zacht. ‘Of was het de ziekte?’

‘De Zwarte Plaag kwam eerst.’ Anouel strijkt met haar vingers door Marie’s klittende haardos. ‘Het doodde mijn man en mijn moeder. Toen de storm kwam, lieten de districtambtenaren ons achter in quarantaine. Een paar mensen wisten het hek te breken. We zijn op weg gegaan met een groep van twintig mensen. Mijn broer en ik geloofden dat we het tot Brevalaer zouden redden.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Nu zijn we met zijn vijven over.’

‘Dat spijt me,’ mompel ik.

‘Mij ook. En jij? Wie ben jij kwijtgeraakt?’

‘Hoe weet je dat ik iemand heb verloren?’ vraag ik.

Ze glimlacht verdrietig. ‘Je hebt diezelfde blik.’

Ze moet wel gelijk hebben. Ik pulk aan een rafeltje van mijn anorak. ‘Er is iemand die ik moet vinden.’ Ik kijk weer naar de poort. Eén ding lijkt zeker: als ik niets doe, kom ik er nooit langs. Ik neem een beslissing en zeg: ‘Anouel, ga je mee?’

Anouel zegt niks, maar ze loopt met me mee als ik langzaam langs de mensen naar voren schuifel, mijn handen achter de banden van mijn zware rugzak gehaakt.

De twee mannen die ons verdere toegang naar de poort belemmeren nemen me wantrouwig op, en ik weerspiegel hun houding. De linker man heeft grijs kort haar en even grijze ogen, de ander is duidelijk jonger en kijkt me iets nieuwsgieriger aan. Allebei dragen ze een donkergroen jack en een platte, rode pet. Als het al een uniform is, lijkt het in niets op de camouflagedekleding van Opsporing.

Geen van beiden dragen ze het logo van de Asklepios Congregatie op hun kleren. Wat zijn het, soldaten van Brevalaer? Stadswacht? Vrijwilligers?

Wat voor functie ze ook hebben, het is duidelijk dat zij het niet als hun taak zien om als eerste te spreken. Ik werp een blik om me heen en zie dat er meerdere mensen naar ons kijken. Ik maak een gebaar om hen aan te wijzen. ‘Er willen een hoop mensen naar binnen.’

Het is de oudere man die antwoord geeft. ‘Het is de bedoeling dat jullie voor zonsondergang de poort vrij maken.’

‘Dat is simpel zat, als jullie de poort openen,’ zeg ik. ‘Sinds wanneer is Brevalaer gesloten?’

De man beweegt zijn kaak heen en weer, alsof hij op zijn antwoord kauwt voordat hij het uitspreekt. ‘Er worden op dit moment geen vluchtelingen toegelaten. Keer alsjeblieft om.’

‘Ik ben geen vluchteling,’ protesteer ik.

‘Heb je familie in Brevalaer?’

‘Nee, ik kom uit Gwenneec. Ik ben op weg naar huis.’

‘Gwenneec.’ De oudste slaakt een geïrriteerde zucht, die ik niet kan plaatsen. De jongste wijst naar mijn rugzak. ‘Heb je identificatie bij je?’

Ik kijk hem kennelijk heel onnozel aan, want hij spreekt alsof hij het tegen een kind heeft: ‘Het paspoort dat bewijst dat je in Vrij Breizh woont?’

Ik lach hardop, want even denk ik dat hij een grapje maakt. Zijn blik maakt snel een einde aan mijn plezier. ‘Toen ik in Gwenneec woonde had niemand zo’n paspoort!’

De man maakt een ongeduldig gebaar. ‘Toegang tot Brevalaer vindt alleen plaats met paspoort. Identificeer je.’

‘Ik kom uit Breizh,’ zeg ik nogmaals. ‘Geboren en getogen in Gwenneec. Ik ben een visser.’

‘Waar ben je al die tijd geweest, dat je niet wist dat je op een muur zou stuiten bij terugkomst?’

‘Ik heb familie bezocht,’ vertel ik. Het is niet eens een leugen. ‘Eerst mijn neef vlak bij Cami. Daarna mijn moeder en...’ Ik pers mijn lippen een moment op elkaar. Plotseling herinner ik me de grenspost tussen Brevalaer en de rest van Centraal-Europa. Ik wist

dat er een quarantainepunt was bij Plaats 15, maar dat er in één winter zoveel veranderd was, had ik niet voorzien.

‘Je hebt Centraal-Europa doorkruist, zonder iets te merken van de pestepidemie die ons terroriseert?’ Het is duidelijk dat hij me niet gelooft.

Ik schud mijn hoofd en zeg zacht: ‘Ik noem het de Zwarte Plaag.’

‘Ik noem het Blijf-verdomme-uit-mijn-stad. Breizh beschermt zichzelf.’

Ik betwijfel of een muur de Zwarte Plaag wel tegen kan houden. Ik zeg niet dat ik de ziekte beter ken dan wie dan ook, dat ik elke gebroken molecuul ervan ervaren heb en dat ik ’s nachts nog steeds opschrik met trillende handen en verstikkende gedachten, die me ingefluisterd worden door een giftig stemmetje.

‘Dus u laat ons hoe dan ook niet binnen?’

De jongeman lijkt een beetje medelijden met me te krijgen. ‘Je kunt asiel aanvragen bij de districtambtenaar van Brevalaer. Hij neemt elke aanvraag onder behandeling.’

Ik zucht. Linksom of rechtsom, ik zal door de poort moeten als ik Wolf wil opsporen. Om nog maar te zwijgen van de andere mensen hier, die geen huis of hut lijken te hebben om naar terug te keren. Niet voor het eerst sinds ik op mijn terugreis begon, voel ik me overweldigd door het spoor van vernieling dat de grote storm heeft achtergelaten, net zoals de Zwarte Plaag, die ondanks alle pogingen van de Asklepios Congregatie fel om zich heen slaat. Op Avalon leek alles zo ver weg... Nu slaat de waarheid tegen me aan als een vloedgolf.

‘Hoe vraag ik asiel aan?’

De jongeman verdwijnt in een wachthuisje dat tegen de toren aangebouwd is, en komt weer tevoorschijn met een formulier. Ik kijk ernaar alsof hij me een handvol wormen wil overhandigen.

‘Je kunt toch zeker wel lezen...?’

‘Gwenhaels graf, natuurlijk kan ik lezen!’ Ik accepteer zijn pen en trek het papier uit zijn handen. Mijn echte naam gebruiken vind ik te gevaarlijk, zelfs al heeft de districtambtenaar van Brevalaer mischien niks te maken met Cormack.

Als ik de jongste man het ingevulde formulier teruggeef, kijkt hij

me even in de ogen. ‘Veel geluk, Nicole. Als je kunt bewijzen dat je uit Gwenneec komt, kom je vast en zeker goed terecht.’

‘En alle andere mensen hier dan?’

‘Daar kan ik niks over zeggen.’

Ik slaak nog een zucht. ‘Waar kunnen we tot die tijd wachten?’

‘Niet hier.’ Hij lijkt verbaasd dat ik het vraag. ‘We mogen geen vluchtelingen voor de poort laten kamperen.’

‘Waar moeten we dan heen?’

Hij antwoordt niet. Ik kijk over mijn schouder, naar het verlaten spoor en de heuvels.

‘Duizend kwallen,’ mompel ik.

‘Het spijt me,’ zegt hij, en ik denk dat hij het echt meent. ‘Elke maandag houdt de districtambtenaar spreekuur. Dan kun je meer horen.’

Ik draai me half van hem af, tot ik me bedenk en vraag: ‘Welke dag is het vandaag?’

‘Dinsdag.’

Hij kijkt me aan alsof ik een zielige straathond ben, en ik voel me opgelaten. Door de lange reis van Avalon naar Brevalaer ben ik mijn besef van de dagen volledig kwijtgeraakt. Het enige wat er toe deed, was de boog van de zon door de hemel en de lange duisternis die daar elke nacht op volgde; een duisternis waarin ik me kan oriënteren op de sterren.

Anouel voegt zich bij me als ik een plekje zoek aan de rand van het rommelige, geïmproviseerde kamp. Net als de meeste anderen laat ik de rugzak van mijn schouders glijden en gebruik ik het als een zitplaats, net iets gemakkelijker dan de grond die aan het ontdooien is van de late vorst.

‘Bedankt voor je water,’ zegt Anouel. Marie heeft het bodempje inmiddels opgedronken. ‘Ik ben bang dat ik maar weinig eten over heb om te delen.’

‘Maak je om mij geen zorgen,’ zeg ik, mijn gedachten bij het probleem van de muur. ‘Dit wordt lastiger dan ik dacht. Maar we komen wel aan de overkant.’

Anouel kijkt pijnzend. ‘Ik heb gehoord dat er een andere manier is om over te steken.’

‘Hoe?’

‘Ze zeggen dat er een groep is die mensen helpt.’ Ze wiegt zacht op haar plaats. Het meisje legt haar hoofd tegen haar schouder.

‘Wie gaan ons daarmee helpen?’ vraag ik. De inwoners van Brevalaer zeker niet, dat is wel duidelijk.

Anouel haalt haar vrije schouder op. ‘Wie? Geen idee. Mijn nicht is een maand geleden naar Brevalaer vertrokken...Misschien langer geleden. Ze is nooit teruggekomen, dus wie weet? Ze zou de andere kant gehaald kunnen hebben.’

Ze laat het klinken alsof de muur van Brevalaer een reusachtige kloof is.

‘Maar het is de bedoeling dat het verborgen blijft,’ gaat Anouel verder. ‘Ze zeggen dat als je hun hulp wil, je de stand van de maan moet tellen. Maar het was bewolkt vannacht.’

‘Het is de derde dag van wassende maan,’ zeg ik. ‘Is dat een co-de?’

‘Dan zou het drie heuvels ten noorden van de hoofdboort moeten zijn. Zo werkt het, zie je? Voor elke dag van toenemende maan tel je een heuvel naar het noorden. Voor elke dag van een slinkende maan draai je het om. Dat is zodat ze niet gesnapt worden, denk ik.’

‘Slim,’ zeg ik. ‘Maar hoe weet je of het waar is?’

‘Geen idee,’ moet Anouel toegeven. ‘Maar als er een kans is...’ Ze zwijgt even en ik begrijp het. Voor Anouel en haar dochtertje móét het gerucht waar zijn, want zij zag net zo goed als ik dat de kans dat ze door Brevalaer toegelaten worden minimaal is. Ze houdt plotseling drie munten in haar hand. ‘Dit is alles wat ik nog heb. En ik wil er één van inzetten om te wedden dat de Moerasvogels echt bestaan.’

‘De Moerasvogels?’ herhaal ik. ‘Worden ze zo genoemd?’

Anouel knikt.

‘Wikkel me in visnet en gooi me naar de bodem,’ grinnik ik. ‘Dat moet ik zien. Drie heuvels noordwaarts, zei je?’ Ik sta stijf op en hijs mijn rugzak weer op mijn pijnlijke schouders. ‘Berg je munten maar op, Anouel. Je gaat ze nodig hebben aan de andere kant.’

*

Het dal is ingesloten door rotsen en bessenstruiken. Een goede plek om te schuilen. Tegen de verste heuvelrug aan staan een paar tenten waarvan ik zeker weet dat die niet in de Ark waren toen Arthur en ik er woonden. Ze steken bijna niet af tegen de kleur van het gras. Ik vraag me af hoeveel moeite het heeft gekost om ze van Opsporing te ontfutselen.

De tenten zijn als villa's in een sloppenwijk, want het dal staat vol met geïmproviseerde onderkomens. Daar waar bagage op de grond is neergezet, worden met stokken afdakjes omhoog gehouden van plastic tassen, planken en wat lappen. Anouel trekt een beetje bleker weg als we zij aan zij dit vluchtelingenkamp in ons opnemen. Her en der staan middelhoge vaten waar misschien ooit olie in heeft gezeten. Ze vormen kleine havens van warmte en licht, want in de meeste brandt een vuurtje tegen de opkomende schemering. Er staan wat mensen omheen, soms duidelijk in een groepje, anderen eenzamer. Maar de meeste mensen hebben zich verzameld om een houten kar die in het midden van het dal staat. Daar is iemand op de bok gesprongen, iemand die ondanks de naderende kilte van de avond geen jas draagt.

Ik herken hem aan de manier waarop hij zit, met gekruiste benen voor zich, zijn vingers zoals altijd rusteloos. In de ene hand draait hij een sigaret, met de ander trommelt hij tegen zijn dijbeen. Finola's blonde vlecht is korter. Toen ik Will voor het laatst zag, droeg hij het merkteken van zijn zus prominent tot op zijn schouder. Nu is het een enkele blonde lok, verweven met zijn eigen donkerbruine haar. Iemand, misschien Mirna, heeft hem bovendien onder handen genomen: zijn eerst iets te lange haar is nu vlak op zijn hoofd gekortwiekt, en in zijn nek is hij zelfs bijna kaalgeschoren.

Hij ziet er harder uit. Harder en ouder.

Maar zijn glimlach is onveranderd: dat scheve lachje dat me het gevoel geeft dat hij altijd meer weet dan hij prijsgeeft. Wat hem die glimlach heeft ontlokt kon ik niet horen, maar als Anouel en ik naar voren dringen, vang ik de rest van zijn woorden op.

'... Zodra er weer ruimte is, dat zweer ik op mijn graf. Ik weet dat jullie voor de poort van Brevalaer worden weggestuurd, maar hier zijn jullie welkom. We hebben schoon water, regenbestendige kle-

ren, soep... Dekens zullen als eerste aan kinderen en vrouwen worden gegeven; het beste is om te delen...'

Er worden kommen en waterflessen, regenponcho's en dekens uitgedeeld. Het verbaast me helemaal niet dat Will al die dingen heeft. Het is ook duidelijk dat dit niet de eerste keer is dat ze de haveloze reizigers voor Brevalaer opvangen, want het uitdelen gaat ordelijk en snel.

'Ga maar,' zeg ik tegen Anouel, terwijl ik haar een zacht zetje naar voren geef. 'Hij zei dat kinderen als eerste een deken krijgen.'

Will is van de bok gesprongen en naar één van de tenten verdwenen. Ik dreig hem uit het oog te verliezen, dus wring ik me door de mensenmassa heen om hem achterna te hollen.

Eén van de tentflappen is half open, maar als ik naar binnen stap, is Will er niet. Ik kijk om me heen. Er is een veldbed in de hoek, niet meer dan een stromatras met een paar dekens die er slordig overheen gegooid zijn. Op de dekens ligt een pakje sigaretten. Een dikke trui met capuchon is als een rommelige bundel bij het hoofdeinde neergelegd, in plaats van een kussen. De rest van de tent is voornamelijk een opslagplaats: er staan een paar houten kisten en een aantal plastic manden. Ik til een deksel op en ontdek meer geoliede lappen, proviand, flessen met schoon drinkwater. Overlevingsmateriaal in het lege niemandsland. In een kist ernaast zit minder gebruikelijk materiaal: drie geweren, netjes op elkaar gestapeld, hopelijk niet geladen. Ik schud mijn hoofd en voel een oude weezin in me opkomen.

'Ben je iets kwijt?'

Aan Wills wantrouwige stem hoor ik dat hij me niet heeft herkend. Ik hoor hem een stap dichterbij doen.

'Buiten wordt uitgedeeld wat je nodig hebt. Het is niet de bedoeling dat je van ons steelt.'

Ik onderdruk een grijns. 'Je hebt me nooit echt vertrouwd, of wel?' Ik draai me om. 'Hallo, Will.'

'Nimue!' Will kijkt me aan alsof hij me uit de lucht heeft zien vallen. 'Wat...?'

'Op kwajongensstreken uit, Will?'

'Je bent hier. Waarom ben je hier?'

‘Ik ben teruggekomen.’

‘Dat zie ik.’ Er glijden verschillende emoties over zijn gezicht, van schok en verbijstering tot opluchting. ‘Ik heb vaak aan je gedacht. Er had je van alles kunnen overkomen. Jij en Arthur op die boot... Ik wist niet...’ Hij laat me versteld staan door me vast te pakken en me een harde kus op mijn lippen te geven. Dan glijden zijn handen door mijn gekortwielde haar. ‘Wat is dit? Waar is de rest?’

‘Onhandig tijdens het reizen.’

Hij ademt uit; een zucht en een lach tegelijk. Hij laat me los en neemt me van onder tot boven op. ‘Nimue van de zee.’

Ik glimlach. ‘Heb je plaats voor een oude bekende in je kamp?’

‘Waar is Arthur?’ Hij kijkt achter me, alsof hij verwacht dat mijn broertje zich in zijn eigen tent verstoep had.

‘Nog steeds op Avalon. Op het eiland,’ verduidelijk ik. ‘Bij mijn moeder.’

‘Dus ze leeft? En Arthur, hij is ook in orde?’

‘Later,’ zeg ik zacht. Ik ben te vermoeid om het hele verhaal op te diepen. Ik weet niet eens of Will me zou geloven. ‘Weet je waar Wolf is?’

‘Wolf? Ben je voor hem teruggekomen?’

‘Ik moet hem dringend spreken.’

‘O, is dat zo?’ Hij neemt me onderzoekend op en ik heb de indruk dat iets hem amuseert. ‘Nou, hij is niet meegekomen met deze rit. Maar je hoeft niet zo bezorgd te kijken, hij komt wel weer terug. En in de tussentijd breng ik je naar de andere kant van deze verdomde muur.’

Hoofdstuk 3

De weg naar huis

‘Gaan we naar de Ark?’ vraag ik.

‘Dat kan niet meer.’

‘Is er iets gebeurd?’ Ik stel me de ondergrondse bunker voor zoals ik me hem herinner: benauwend, omsluitend, maar veilig. ‘Zeg alsjeblieft dat Mirna en Conn in orde zijn.’

Will stelt me gerust: ‘We hebben niemand meer verloren, Nim. Iedereen is in goede staat, gezond zelfs.’ Hij grijnst even. ‘Het is gewoon dat karren niet goed werken in dat moeras. We hebben het geprobeerd. Als het voorwiel niet in de grond zakte, dan was ‘t wel het achterwiel.’

‘Jullie hebben geen fatsoenlijke wegen aangelegd terwijl wij weg waren?’

‘We vinden het goed zoals het is.’

‘Zompig en stinkend?’ plaag ik hem.

‘Stank en zompigheid inbegrepen.’

We lachen allebei. Dan zegt Will: ‘Zorg dat je wat rust krijgt. We staan eerder op dan de zon.’

Ik knik. ‘En jij, Will? Wacht je nog steeds elke nacht op Finola?’

Hij raakt de blonde lok in zijn haar aan. Even is zijn gezicht zo bedroefd dat het me pijn doet. ‘Ik denk niet dat ik mijn zus ooit terugkrijg.’

‘Will...’ Wat valt erop te zeggen? Ik pak zijn handen en houd ze

stevig vast. Een beetje te stevig, want hij trekt een pijnlijk gezicht. Ik begrijp zijn pijn nu, want ik weet niet of ik mijn broertje ooit nog terugkrijg. Uiteindelijk laat ik hem los. ‘Ik ben uitgeput.’

‘Dan moet ik maar een heer zijn.’ Hij gebaart naar het geïmproviseerde bed. ‘Slaap hier vannacht. Uit de wind, weg van die verdomde mist.’

‘Will, dat kan ik niet doen. Jouw tent, jouw geheime missie.’

‘Heb je wel goed naar jezelf gekeken? Je bent bijna wit.’

Ik wrijf over mijn gezicht. ‘Nou ja, ik heb veel gelopen. Het weer werkt ook niet mee.’

‘Dus slaap in de tent. Er zijn genoeg vuurtjes om mij vannacht warm te houden.’

Ik besluit toe te geven en laat me opgelucht op het platte bed zakken. Mijn enkels voelen opgezet en pijnlijk, ondanks de goedpassende laarzen die mama en Ana me hebben meegegeven. ‘Hoe zit het met Mirna? Waarom is ze hier niet?’

‘Ah, als Mirna hier was, zou ik meer hebben om me warm mee te houden,’ grijnst Will. ‘Ze is aan 't werk, net als ik. Ze zal blij zijn als ze je ziet.’

Met die woorden bukt hij onder de tentflap door en laat me alleen. Ik kruis mijn benen en laat mijn handen rusten op de lichte welving van mijn buik. Er zijn dagen waarop ik meen dat ik het kindje binnenin me kan voelen groeien.

‘We hebben geluk, kleintje,’ zeg ik zacht. ‘Volgens Will is je vader dichtbij. Het duurt niet lang meer, dat belooft ik.’

Ik bevrijd mijn voeten van mijn laarzen en wiebel met mijn tenen om het bloed goed te laten stromen. Dan ga ik liggen en trek ik de dekens over me heen, mijn knieën opgetrokken naar mijn buik. Ik heb de maan zien wassen en slinken, en al die tijd heb ik alleen de kille aarde onder mijn rug gehad als ik sliep. De nacht doorbrengen zonder de klamme mist is een zegen voor mij en mijn baby.

‘Ooit zijn we allemaal weer bij elkaar... Wolf en ik, je oma en je oom Arthur...’

Dan vallen mijn woorden stil. Ik omhels mezelf, en het kind dat met elke hartslag meer vorm krijgt, en ik probeer niet te denken aan de Arthur die ik in Ana's huis heb achtergelaten. Die Arthur mist een

been en zijn lippen zijn droog en zijn wangen ingevallen. Hij lijkt te leven zonder water, zonder voedsel. Hij ademt zonder onderbreking door, maar echt levend is hij niet. Die Arthur is gestorven in De Zilvermeeuw, ijlend en onrustig op de harde, schommelende ondergrond van een kajuit...

Stop! Ik knijp mijn ogen stijf dicht. Ik zou níét aan hem denken zoals hij toen was.

Langzaam adem ik uit en ontspan. De echte Arthur ligt niet gekluisterd aan een bed in Avalon. Hij is ergens op reis, gezond en vrij, met twee armen en twee benen, zoals het hoort. En binnenkort zal er een nacht komen waarop ik hem weer zie. Dat beloof ik mezelf elke avond. En ik beloof het hem, fluisterend in het donker, voor het geval mijn stem hem op de één of andere manier bereikt.

Ik ben nauwelijks wakker als Will de tent in komt. Hij kijkt verontschuldigend. 'Ik zou je langer laten slapen, maar we hebben echt een fikse reis voor de boeg.'

'Het geeft niet.' Ik zit rechtop en trek de klitten uit mijn warrige haardos.

Will neemt me op en er verschijnt een frons op zijn voorhoofd. 'Je lijkt anders.'

'Anders?' Uit ervaring weet ik dat ik niet te snel op moet staan, dus trek ik mijn laarzen langzaam aan. 'M'n haar is korter.'

'Dat is niet wat ik bedoel,' zucht Will. 'Ik herken die blik van je. Je vertelt me niet de hele waarheid.'

Ik geef geen antwoord.

'Hier.' Hij gooit een appel naar me, die ik net op tijd weet te vangen. 'Zorg in elk geval dat je eet.'

'Moet dit allemaal mee?' Ik gebaar naar de zakken die in de tent staan.

'Die drie zakken, en deze kratten.' Will tilt met zichtbare inspanning het houten krat op waarin ik eerder heb gekeken. Ik weet dat daar de munitie in zit.

'Je hebt er weinig vertrouwen in, hè?'

'Ik heb geen enkele reden om nog iets te vertrouwen. Neem jij die

dingen even mee?’

Ik til een zak op en voel een moe en zwaar gevoel in mijn rug. ‘Da’s zwaar. Wat is dit?’

‘Appels.’ Hij trekt een wenkbrauw op. ‘Zwaar?’

‘Vergeet het. Heb je ooit een geweer moeten gebruiken, Will?’

We lopen samen de tent uit, naar de kar die op ons staat te wachten. Het paard is al ingespannen. Boven ons is de maan bezig om te vervagen, maar ze lijkt geen haast te hebben. Als de zon al aan zijn klim begonnen is, wordt de gloed geblokkeerd door de heuveltoppen om ons heen. De rook van de kampvuren van afgelopen nacht vermengt zich door de hele vallei met de mist.

‘Je zou zweren dat de mist elke dag dichter wordt,’ mompelt Will. Hij laadt zijn krat achter in de kar. Ik gooi de zak appels erbij.

Will kijkt me aan. ‘Het komt voor, weet je. Als we douane passeren. Meestal kunnen we iedereen ontwijken, maar zodra we een tijd dezelfde route gebruiken, krijgen ze ons door.’

‘En beschieten ze jou ook?’

‘Soms.’ Zijn blik wordt strakker. ‘Ik zie mijn doel duidelijk voor me, Nimue. Ik breng deze mensen in veiligheid. Ik schaam me er niet voor dat ik doe wat ik moet doen.’

Hij laadt de overige benodigdheden in de kar, lacht naar het groepje mensen dat verwachtingsvol in de ochtendkilte staat te kleumen en helpt hen met het inladen van hun eigen zware tassen. Anouel met haar dochtertje Marie behoren tot de uitverkoren reizigers. Ik vind een plekje naast ze, aan de achterkant van de kar, waar ik mijn rug tegen het houten schot kan leunen.

Tegenover me is een jong stel met een zoon van een jaar of twaalf. Ze stellen zich voor als Nanicka, Cezar en Hannus. Twee jongere kinderen houden hun blik verlegen naar beneden gericht als Will ze de kar in tilt. Het meisje knijpt de hand van de jongen fijn. Beiden dragen ze een T-shirt dat duidelijk vele malen hersteld is, een overall die ze wat te groot lijkt, en oude gympen.

‘Waar zijn jullie ouders?’ vraag ik.

De jongen kijkt op. Hij schudt zijn hoofd. Dood? Of kwijtgeraakt?

‘Kom naast me zitten,’ stel ik voor. ‘Hoe heet je?’

‘Pedre,’ zegt hij zacht, nadat hij zich aarzelend aan mijn rech-

terzijde laat zakken. Het valt me op dat hij het meisje veilig aan de andere kant houdt.

‘Is dat je zusje?’

‘Ja. Alma.’

‘Mijn naam is Nimue.’

Will klimt op de bok. De kar maakt een schokkende beweging, kreunt in al zijn voegen en rijdt dan met een slakkengang de vallei uit. Onder de houten grond kan ik de wielen voelen worstelen met de zachte aarde.

Ik vraag: ‘Wacht er iemand op jullie aan de andere kant van de muur, Pedre?’

Zijn stilte vertelt me alles.

We trekken naar het westen. Zo ver dat ik er zeker van ben dat we Brevalaer al lang en breed gepasseerd zijn en ik me afvraag of er dorpen te vinden zullen zijn. Toch volgen we een asfaltweg, die ooit aangelegd moet zijn om bij een bestemming voorbij Brevalaer te komen. Maar aan de staat van onderhoud te zien, bekommert niemand zich over deze route. Overal in de weg zijn grote scheuren ontstaan, waar gras, wilde klaver en distels zich een weg naar boven banen.

Ik kruip naar voren en klim naast Will op de bok. Ver weg in het noorden meen ik een zweem van groen te zien, een dichte bebos-sing... dat moet het moeras zijn. Iets minder ver achter ons ligt Brevalaer, als een ommuurde vesting. De muur van prikkeldraad trekt een scherpe scheidslijn van het noorden naar het westen.

Will wijst vooruit. ‘Kijk daar. Dat zijn de douaneposten.’

Vanaf hier lijken het op speelgoedtorentjes van hout, bemand door mieren. Van dichtbij moeten het intimiderende hindernissen zijn.

‘Alles voor Vrij Breizh,’ zegt Will.

‘Wat in de naam van Gwenhaels graf is Vrij Breizh?’

‘Het is Breizh, zonder Centraal-Europa. Je bent een tijd onderweg geweest, je hebt toch zeker gezien hoe het op de wegen is? Hele wijken lopen leeg, op de vlucht voor de Zwarte Plaag. Steden smeken Rome om zich ergens om te bekommeren, maar Rome is als een zandkasteel in elkaar gestort. Hun waterzuiveringsinstallaties hebben zware schade opgelopen in de storm, ziekenhuizen sturen

patiënten van hot naar her. Ze hebben gewoon niet de capaciteit om de stormschade het hoofd te bieden terwijl de helft van de bevolking in quarantaine gehouden moet worden.’ Hij kijkt me somber aan. ‘Kan je raden wat er toen gebeurde?’

Het is makkelijk te raden. ‘De Asklepios Congregatie?’

‘Ze glibberen de schaduwen uit, het volle daglicht in. Ze werden de helden en herders van het volk.’

‘Wat zij doen is als rattengif tegen verkoudheid.’ Er komt een verschrikte gedachte bij me op. ‘Zeg alsjeblieft niet dat zij Breizh hebben ingenomen.’

‘Juist het tegenovergestelde. Het is de Asklepios Congregatie die Centraal-Europa beheerst en het is de Asklepios Congregatie waarvan Breizh zich afsluit. Het begon met Brevalaer en Saint-Thonan. Ze merkten dat er iets raars aan de hand was met hun patiënten die genezen verklaard werden.’

‘Lusteloos, slapeloos, alsof het belangrijkste deel ontbreekt?’

‘Precies. En hun wantrouwen neemt elke dag toe, zoals je kunt zien aan hun maatregelen. Zolang Centraal-Europa overhoop ligt en de Asklepios Congregatie geen bevredigend resultaat boekt, houdt de hele Periferie haar grenzen gesloten. En Brevalaer is een waakhond met ontblote tanden.’

‘Maar wat doet Vrij Breizh met haar zieken?’ vraag ik zacht. ‘Wat gebeurt er tegen de Zwarte Plag?’

‘De muur is hun antwoord. Waarom denk je dat de vluchtelingen er zo graag langs willen, en waarom Breizh hen massaal weigert?’

‘Maar de besmetting gaat via de lucht,’ werp ik tegen. ‘Niemand bouwt een muur tegen de lucht.’

‘Nou, ze doen zeker hun best. En met meer succes dan de rest van Centraal-Europa, trouwens.’ Will haalt zijn schouders op. ‘Hun geluk is dat het gebied zo dunbevolkt is.’

‘Maar je gaat me niet vertellen dat er in heel Breizh niet één zieke is,’ zeg ik ongelovig.

‘O, er zijn wel zieken. Niet alleen van de Zwarte Plag... Wie de grenzen dichtgooit, laat geen ruimte over voor medicijntransport en voedselvoorrading...’

‘O, Gwenhael...’

‘Maar er is een groot gebied aangewezen voor de opvang. Een breed, dunbevolkt stuk land aan de kust...’ Hij kijkt me half aan met zijn scheve lachje. ‘Je zou je er goed thuis voelen.’

‘Gwennec?’ Mijn mond valt open van verontwaardiging. ‘Ze hebben Gwennec genomen als quarantaine? Maar daar wonen mensen! Mijn mensen!’

‘Het is niet zo erg als je denkt. En het gaat niet alleen om quarantaine voor de Zwarte Plaag. De wezen, de daklozen, de vluchtelingen die ondanks alles binnen zijn gekomen, zelfs het handjevol vluchtelingen dat asiel verleend krijgt; ze worden allemaal naar Gwennec doorgesluisd of komen daar na verloop van tijd zelf terecht.’

‘Maar waarom Gwennec?’ vraag ik. ‘Er zijn daar geen akkers, geen boomgaarden, niets om van te leven behalve de zee. Wat moeten die mensen daar?’

‘Waar zouden ze anders heen gaan? Denk na, Nimue. Waar kan je heen, als je stad na stad en dorp na dorp wordt weggestuurd? Als je telkens maar doorloopt? Gwennec, het einde van de wereld.’

Na een korte stilte zeg ik: ‘Dus we gaan niet alleen voorbij Brevalaer. We gaan naar huis.’

‘Ik dacht dat je blij zou zijn.’ Wills glimlachje is vervaagd. ‘Ik wilde je verrassen. Maar... je ziet eruit alsof je het liefste de andere kant op zou rennen.’

‘Ik wil niet wegrennen.’ Ik staar naar de horizon. Hoe verder ik kijk, hoe dichterbij mijn oude dorp lijkt. ‘Maar het is vreemd... Het voelt fout zonder Arthur.’

‘Nimue.’ Als ik niet reageer, neemt hij mijn schouders beet om me voorzichtig naar hem toe te draaien. ‘Wat is er met Arthur gebeurd? Wat houdt je verborgen?’

Ik aarzel, maar hij blijft me aankijken en hij laat me niet los. Uiteindelijk geef ik me gewonnen. ‘Vlak nadat we De Zilvermeeuw hadden geënterd, werd de havenwacht gealarmeerd. Er werden een paar schoten afgevuurd en Arthurs been raakte gewond. Later op zee kreeg hij een zware infectie, en er was niets aan boord om de kogel eruit te halen... Hij werd heel ziek.’

‘Kon je hem niet genezen?’

‘Ik heb het geprobeerd, Will. Maar een kogel is niet hetzelfde als de Zwarte Plaag. En de Jager...’ Ik schud mijn hoofd. Will weet niets van de Jager en ik wil hem geen nachtmerries aanpraten. Nachtmerries heb ik zelf al genoeg. ‘Ik heb het echt geprobeerd.’

‘Natuurlijk.’ Hij rust een hand op mijn schouder. ‘Maar je zei dat hij leeft. Dat hij op Avalon is gebleven.’

Ik knik. ‘Het was op het nippertje, maar de eilanders hebben zijn leven gered. Alleen zijn been was niet meer te redden.’

Will kijkt me met afschuw aan.

‘Het was verschrikkelijk in het begin. Ik kon er niet naar kijken zonder misselijk te worden. Maar ik ben er een beetje aan gewend geraakt.’

‘Het spijt me.’ Hij omhelst me kort en stevig. ‘We moeten doorgaan.’

Of hij nu de reis of ons leven bedoelt, ik weet dat hij gelijk heeft.

Enkele uren voordat de avond invalt, ruilen we de asfaltweg in voor een zanderig karrenspoor dat ons naar de omheining met prikkeldraad brengt. Will laat ons zien waar het prikkeldraad systematisch kapot is geknipt.

Ik help hem om de ijzeren kabels opzij te duwen. ‘Hoort er geen elektriciteit op te zitten?’

‘Dat staat al een tijdje uit. Soms komen er douanen om het hek te repareren en dan moeten we een nieuwe overgang vinden. Heb je pijn?’

Ik voel me betrappt dat ik over mijn vermoeide onderrug wrijf. ‘Niks aan de hand. Is dit groot genoeg?’

‘Het past net.’

We laten Anouel voorop gaan, met Marie, Alma en Pedre onder haar hoede. Daarna volgen Nanicka, Cezar en Hannus. Will spant het paard uit en leidt hem voorzichtig door het gat. Zwiggend kijken we toe hoe Will hem onder de geknapte prikkeldraadkabels doorloodst. Zijn schoft raakt de bovenste kabel, een pluk van zijn manen knoopt een moment in het gemene ijzer. Will blijft kalm, snijdt met een mes een stuk van de manen af en een paar stappen later staan we

met paard en al in Vrij Breizh.

‘Welkom,’ zegt Will. Hij grijnst. ‘Jullie zijn halverwege het beloofde land.’

Ik schud mijn hoofd terwijl we hem volgen. Van het moeras en het woud bij Brevalaer tot het afgesloten eiland van Avalon, nergens heb ik een plaats gevonden waar ik echt thuishoorde. Ooit geloofde ik dat Gwennec die plek was. Maar ik ben de zee gaan wantrouwen en met die rotsige kustlijnen en de scherpe wind is het beslist geen beloofd land.

Tot mijn verrassing onthult Will een tweede kar, die heeft op ons staan wachten tussen de bomen, zorgvuldig bedekt door takken en bladeren.

Ik kijk hem een beetje onnozel aan. Will lacht: ‘We hebben een systeem.’

‘Als er douanen komen, ben je die andere kar kwijt.’

‘Da’s waar. Daar moet ik iets op verzinnen. Ondertussen...’ Hij klopt het paard op zijn hals, tilt de kinderen dan naar de grond. ‘Voorwaarts mars.’

‘Hm,’ zeg ik, niet erg hulpvaardig.

‘Ik kan wel wat meer gejuich gebruiken.’ Hij begint het paard voor de kar te spannen met het tuig dat in de bak lag. ‘Of desnoods een glimlachje. Kom op, Nimue. Wat scheelt er?’

‘Ik mis Arthur.’

‘En je hebt hem alleen gelaten.’ Will raadt het zonder me aan te kijken. Ik vermoed dat hij expres met zijn rug naar me toe staat om het tuig vast te gespen. ‘En je vraagt je af of Wolf deze tocht wel waard is.’ Als ik geen antwoord geef, zucht Will en draait hij zich om. ‘Je hebt niks over hem gevraagd. Je maakt deze hele tocht om een man te vinden die je nauwelijks kent. Ik zou ook doodsbang zijn.’

‘Ik ben niet doodsbang.’

‘Het moet machtig belangrijk zijn, als het je zo opvreet.’ Hij pakt mijn schouders vast, zodat ik me niet kan wegdraaien en het onderwerp kan ontvluchten. ‘Hij doet me aan jou denken, weet je? Ontwikkend, weet meer dan-ie zegt, een hoofd boordevol geheimen.’

‘Een beetje zoals jij, dus.’

Will begint te lachen. Hij laat me los en ik help hem om de rest van het tuig vast te maken. Daarna beklimmen we de kar. Mijn achterste voelt inmiddels blauw van het vele zitten op de houten planken.

Will klakt met zijn tong en het paard spant zijn spieren om ons allemaal vooruit te trekken. Voorwaarts mars dus, naar de zee. Naar Wolf. Will heeft me haarfijn aangevoeld, dat is duidelijk. Wat als hij deze hele tocht niet waard blijkt te zijn? Dan heb ik Arthur voor niks achtergelaten.

De volgende morgen word ik wakker met de vertrouwde misselijkheid. Ik rol me kreunend op mijn rug en staar naar de lucht. Die begint zachtroze te kleuren. Misschien wordt het eindelijk een heldere dag. Ik leg mijn handen op mijn buik en adem langzaam in en uit. Dicht bij de grond drijven de mistflarden als vochtige sluiers. Zodra ik mijn hand uitstrek, wordt die omgeven door fijne druppeltjes, die mijn huid niet schaden.

‘Vreemd, nietwaar?’

Ik had niet gemerkt dat Nanicka wakker is en me vanaf haar ligplaats aankijkt. Ze strekt haar arm en zwaait langzaam door de mist. ‘Je zou denken dat we allemaal onder de blaren horen te zitten. Denk je dat de wereld veranderd is?’

Ik haal mijn schouders op. Voor mij is het één van de vele puzzelstukjes van de Andere Wereld. Ik heb het gevoel dat ik het antwoord zou hebben, als ik al die stukjes maar op de goede plaats kon leggen. Is de mist neergedaald om voor de rest van ons leven de wereld te bedekken? Het is alsof we langzaam verdwijnen, elke dag een beetje meer. Zelfs als het een heldere dag is, kunnen we in de valleien binnenkort misschien de lucht niet meer zien.

Die avond bereiken we het eerste teken van menselijk leven sinds de muur: een grote boerderij met overdekte boomgaarden. De familie vangt ons zonder nieuwsgierige vragen op. We zijn allemaal opgelucht dat we de derde nacht niet zijn overgeleverd aan de buitenlucht. De maaltijd is warm en stevig, de bedden zijn zacht. De volgende morgen is iedereen monter bij het vertrek. Ik sla een arm

om Pedre en de andere om Alma, en als Anouel begint te zingen, krijg ik Pedre uiteindelijk zover dat hij meedoet. Aangemoedigd door haar broer doet zelfs Alma een poging. Ze heeft een lieve stem, maar niets is zo lieflijk als het beeld dat ik voor me zie als ik opkijk. Het pad waarover we rijden, daalt de vallei in en daarachter wordt het land plat. Ik ruik het voordat ik het zie: de geur van zilt, meegedragen door de wind. De geur van algen en zeewier.

En daar, ver weg tegen de horizon en wazig alsof het een speling van het licht is, ontdek ik die grijze streep die ik al zo lang niet meer heb gezien.

Mijn lichaam reageert als een magneet op het noorden. De stem van de zee wakkert iets aan in mijn bloed, het zingt mijn naam in mijn botten. Een kort moment heb ik het waanzinnige verlangen om me door het water te laten omsluiten en mijlenver onder de golven te zwemmen. Diep in mijn bewustzijn heb ik het instinct dat lucht en licht niet zo belangrijk zijn als de schaduwen die daar te ontdekken zijn.

Maar dan schud ik mijn hoofd en glimlach ik om mijn eigen gedachte. Dat instinct is niet van mezelf, het is hooguit een echo van Sela's selkiebloed en geen haar op mijn hoofd denkt erover om eraan toe te geven. Wat mama is overkomen, zegt genoeg.

Will leunt naar me toe. 'Ik denk dat je thuis bent.'

Met een brok in mijn keel knik ik.

Hij werpt een blik op mijn gezicht. 'Ben je nou blij of verdrietig?'

'Geen idee,' zeg ik, en ik lach en ik voel tranen.

Will lacht ook. 'Welkom terug, Nimue van de zee.'

Hoofdstuk 4

Het dorp aan het einde van de wereld

Er bestaan plaatsen die zo diep in je geheugen zijn gegrift, dat ze niet vatbaar lijken voor verandering. Voor mij is Gwennec die plek. Als we door het stadje rijden, lijkt alles te kloppen: het marktplein, de zigzaggende straten tussen de ooit imposante gebouwen, de geuren van teer en rook en verf, van de uitwerpselen van ezels. Alle oude bekende geluiden zijn er ook: het oorverdovende geratel van vele karren over straten die nooit egaal zijn, het morren en roepen van mensen die hun zin proberen te krijgen en langs elkaar heen proberen te rijden...Ik zit als een dwaas met een glimlach op mijn smoel. Alles is nog bij het oude.

Maar wanneer we de stad verlaten en over de enige asfaltweg richting het vissersdorp rijden, word ik geconfronteerd met de realiteit. Ik had lege ruimtes verwacht. Ik had de kleine huisjes verwacht, met hun werven en hun vissersboten die op de golven dobberen. Ik zoek de horizon af naar de molen met zijn trage wieken, maar het enige dat ik zie, zijn de vele tenten en geïmproviseerde schutplaatsen, die het eens zo open en lege strand hebben ingenomen.

De schrik moet op mijn gezicht te zien zijn. Will zegt: ‘t Is het einde van de wereld. Dit is waar elke vluchteling strandt.’

‘Zoete Gwenhael,’ fluister ik. Ik laat mijn blik onwillig omhoog